

MUUAN NÄYTÖSHYPPY

TEKSTI : YLERMI ULJAS

Koska toisten ihmisten "töppöilyistä" on aina miellyttävämpi ottaa opikseen, kuin omista katkerista kokemuksista, tulemme ajoittain tässä lehdessä julkaisemaan muille opiksi ja ylösrakennukseksi tositapahtumiin perustuvia kertomuksia elävästä elämästä.

Tämän "Päättömiä Parasuuttihyppäjä -sarjamme" aloittaa nimimerkki Ylermi Uljas kertomalla eräästä veteen suoritetusta näytöshyppystä. Omaa osuuttaan tapahtumien kulussa syvästi häpeävä Ylermi ei luonnollisestikaan halua omaa, kuin ei myöskään muiden tapahtumiin sotkeutuneiden nimiä julkisuuteen.

VALMISTELUJA

Koko juttu alkoi kukoistavan suomalaisen parasuuttimekän kynnyksellä joitakin vuosia taaksepäin. Eräässä varuskunnassa kaavailtiin nimittäin juhannusjuhlien viettoa. Tällöin joku neropatti sai päähänsä ajatelman jonkun tai joidenkin laskuvarjostelyhyppääjien hankkimisesta sulostuttamaan tätä valon ynnä keskikesän juhlaa.

Eikä siinä sitten muuta, kuin tuumasta toimeen.

Ottivatten yhteyttä lähiseutuvilla vahvasti vaikuttavaan parasuuttimekeroon, jossa ajatukseen suhtauduttiinkin sangen myötämielisesti. Yhteisten keskustelujen jälkeen sitten päädyttiin ajatukseen kahden timantinkovan hyppelöitsijän lähettämisestä suorittamaan kyseisten juhlien huipentamiseksi vesihyppyn karkelointipaikan edustalla olevaan lampeen.

Kerhossa otti huomman kontolleen muuan itseään laskuvarjosteluhommissa kokeneena ja ammattitaitoisena pitänyt, hyppymestarikelpuutuksen omaava mieshenkilö. Toverikseen hän pyysi suunnilleen vastaavan hyppykokemuksen (siinä kolmensadan kieppeissä) omaavan hyppymestarin. Edellinen olin tietenkin minä, Ylermi itse, kun taas jälkimmäistä kutsun tässä opettavaisessa pikku tarinassani salanimellä Uolevi.

Kun esitin ajatuksen vesihyppystä ystävälleni Uoleville, hän meni hieman miettiväiseksi, ei puhunut pitkään aikaan mitään, kunnes sitten lopulta antoi suostumuksensa lähteä mukaan yritykseen.

Koitti sitten se ihanainen juhannusaatto, jolloin näytös piti suoritettaman. Saapuessani kentälle oli veli Uolevi jo kovasti puuhissaan valmistelemassa hyppyä. Hän vaelteli ympäröivä naama huolten kurtuissa, selvästi etsien jotakin. Ihmettelin aikani hänen puuhiaan kunnes sitten aloin ottaa selvää moisen touhun tarkoituksesta. Kello oli muuten tässä vaiheessa noin tuntia ennen suunniteltua lentoonlähtöä.

Selvisi sitten vihdoinkin syy laskuvarjoureilija Uolevin ankarasti harjoittamiin etsintöihin: tarvittiin vaahtomuovikappaleita johonkin hämäräperäiseen tarkoitukseen, joka sekini pian selvisi. Veli Uolevin yleissivistykseen ei sattunut kuulumaan uimataittoa, eikä hän mokoma luottanut tarpeeksi hyppylämme kelluntavälineenä käytettävään, kaulurityypiseen, puhallettavaan laitteeseen.

Niinpä sitten pynttasimme Uolevin hyppypuvun alle kunnioitettavan määrän styrokskappaleita, tarkoituksenaan tehostaa uimakaulurin vaikutusta veden varaan jouduttaessa. Läsnäolijat totesivat ja yhteisesti julki toivat, että on se Uolevi perin rohkea mies!

Jälkikäteen vielä selvisi, että Uolevi oli koko päivän juossut läheisen kaupungin liikkeissä etsimässä kunnollisia pelastusliivejä, kuitenkin yrityksessä menestymättä.

Saapui sitten naapurikaupungin kerholta tilattu ilma-alus pelottomine lentäjin, hyvissä ajoin ennen suunniteltua lentoonlähtöaikaa.

Koneen saapuessa vallitsi rankkasade, pilvien roikkuessa puiden latvoissa, kuten ne olivat tehneet koko päivän. Oli siis mitä tyypillisin suomalainen juhannussää.

Sään hallitajarta oli kuitenkin herkeämättä vainottu erilaisilla tilanteeseen sopivilla rukouksilla, loitsuilla ja manauksilla. Lisäksi oli yritetty vaikuttaa vallitsevaan säähän esittämällä intiaanien sadetanssia takaperin.

Luonnollisesti nämä toimenpiteet eivät voineet olla vaikuttamatta. Paikallinen meteo ilmoittikin meille, että pilvikorkeus on kaiken aikaa nousussa, ja näytöshyppylle kelvollista säätä saattaisi löytyä määräaikaan mennessä.

SUUNNISTELUA

Tuli sitten se odotettu lähtöhetki ja uljas koneemme Cessna-172 nousi kallisarvoinen hyppääjälasti mukanaan tuhnuiselle taivaalle. Tässä vaiheessa oli pilvikatto arviolta noin 600 metrissä. Alempana, n. 150 metrissä harhaili kuitenkin vielä joitakin pieniä, keskikokoisen karvahatun kokoisia pilventupsukoita. Niiden vuoksi päätettiin lentäjämme lentää kohteelle sadassa metrissä.

Määränpäähän oli lentomatkaa vain kolmisenkymmentä kilometriä, joten suunnistusvaikeuksia ei pitäisi tulla matalasta lentokorkeudesta huolimatta.

Vaan kuinka sitten kävikään? Ettei pitäisi tulla suunnistusvaikeuksia?

Jonkin aikaa lennettyämme huomasimme olevamme onnellisesti eksesissä. Ei vain ruvennut kuulumaan eikä näkemään sitä kohteenaamme ollutta ilopaikkaa.

Lentäjämme alkoi hallitusti kierrellä ja kaarrella, tarkoituksenaan osua jonkin tutun paikan päälle. Mainittakoon, että olin itse liikkunut noilla maisemilla varsin paljon, joten erilaisten maastokohtien tunnistamisen ei pitänyt olla vaikeata.

Aikamme pyörityämme sattuikin sitten silmäimme eteen tie, jota seuraamalla olisi pitänyt päästä helposti perille. Vaan mitenkään se sitten sattuikaan somasti, kun onnistuimme hukkaamaan koko tien, muista maamerkeistä puhumattakaan.

Alkoi jo hieman huolestuttaa. Ei niinkään turvallisyysyistä, vaan lähinnä siksi, että kello alkoi jo olla hypyn kannalta huomattavan monta.

Tuli sitten sovittu hyppyhetki - ja meni myös. Vielä ei ollut hyppypaikkaa löytynyt. Kunnes sitten Uolevi tarkkasilmä-

simpänä yhtäkkiä keksi erään tutun paikan, jonne olimme edellisenä vuonna hypänneet näytöshyppyn. Tarkistimme nopeasti paikan kartalta ja totesimme olevamme - ei enempää eikä vähempää kuin kolmekymmentä kilometriä pohjoiseen suunnitellusta hyppypaikasta.

Nyt ei enää pitäisi olla suunnistusvaikeuksia, sillä täältä johti päällystetty tie suoraan hyppypaikalle. Sitä seuraamalla pääsisimme helpoimmin perille. Niinpä sitten asetuin koneen ovelle silmä kovana vahtimaan, ettei tämä tie enää pääsisi katoamaan salaperäisesti.

Eikä se sitten kadonnutkaan.

HYPPY

Saapuessamme hyppypaikalle olimme noin kaksikymmentä minuuttia myöhässä. Totesimme koneesta, että hyppyyämme seuraavana ohjelmana suunnitelman mukaan ollut taistelynäytös jo oli täydessä käynnissä.

Odotellessamme seuraavaa mahdollista hyppyhetkeä aloimme suorittaa tavanomaisia valmisteluja. Ensimmäinen oli vuorossa revinäisen heitto ja hyppypaikan määräytyminen. Emme kuitenkaan kumpikaan, ei Uolevi enkä minä, olleet enää oikein kunnollisessa vireessä. Kahdesta streamerista huolimatta olimme vieläkin hieman epävarmoja tarkasta hyppypaikasta. Tuummimme kuitenkin, että lampi jonka keskelle meidän piti hypätä, oli niin suuri, ettei siihen osumisen pitäisi olla mitenkään vaikeata.

Keräsimme korkeutta niin paljon kuin sitä löytyi ja aloimme valmistautua linjalle ajoon ja yloshyppyyhin.

Korkeutta saimme aikaisemman säätötilan huomioiden yllättävän paljon: peräti 1100 metriä. Totesimme linjalle ajaessamme, että ylätuuli oli mitä melkoisin. Ystäväni Uolevi ei ollut millään malta pysyä koneessa riittävän kauaa. Työnsi hän vähän väliä jalkaansa ulos ovesta ja kysyi: "Joko.... joko..?". Enpä ollut ennen nähnyt Uolevia noin hermostuneena. Yleensä hän oli rauhallinen kuin viilipyty, tiukoissakin tilanteissa.

Saavutimme sitten vihdoin suunnitellun yloshyppypaikan. Annoin Uoleville hyppyluvan, sukeltaen itse ulos pari sekuntia hänen jälkeensä.

Vaan kuinka siinä sitten kävikään?

Uolevi otti rauhallisesti vapaata pudotusta noin viisi sekuntia ja aukaisi varjonsa. Nähdessäni hänen varjonsa avautuvan vedin vaistomaisesti omasta kahvastani. Varjoni avautui normaalisti. Kun kummallakaan ei ollut korkeusmittaria, olimme hetken aikaa sangen tyytyväisiä itseemme.

Sitten alkoi kuitenkin ajatuksiamma askarruttaa se, että lampi alkoi hitaasti mutta varmasti häipyä horisonttiin, huolimatta ankarista ohjauslaittoimenpiteistä.

Syy edellämäinnittuun huolestuttavaan havaintoon löytyikin sitten nopeasti, kun asiaan oikein paneuduttiin: vaikka hyppypaikka oli suunnitellun oikea, ei se paljoa auttanut laukaisukorkauden oltua aivan liian suuri. Se taas johtui lystikkästä erehdyksestä. Veli Uolevin piti hypätä painavampana ensin, mutta hän oletti hyppykorkeuden olevan 850 metriä, josta oli aikaisemmin ollut puhetta. Minun taas olisi pitänyt katsoa oikea vapaapudotusaika (n. 10 sekuntia) omasta sekuntikellostani, jonka olisi pitänyt olla ensimmäisenä hypänneellä Uolevilla. Olisihan tietysti se oikea hyppykorkeus pitänyt selvittää Uoleville, mutta kun se sattui unohtumaan...

Kaikkien näiden hölmöntörmäysten seurauksena sitten puhelimme kokonaan ohhi maalialeenamme olleen lammen, kohti kapean metsäkannaksen takana hämähäntäviä toista lampea. Nyt tulisi veli Uoleville kunnollinen tilaisuus kokeilla kellumista uimakaulurin ja vaahtomuovikappaleidensa avulla, sillä tällä lemmellä ei tietenkään ollut pelastusveineitä.

Näppäränä tarkkuuslaskijana Uolevi kuitenkin onnistui, raukkamaista kylläkin, välttämään veteen laskeutumisen. Hän putosi muutaman metrin päähän rantaviivasta, säilyen näin kuivin jaloin, kunnes sitten sattui kompastumaan ja sen seurauksena putomaan matalaan rantaveteen.

Oma hyppyni päättyi pienen lammen päässä olevaan kapeaan lahden keskelle, josta rantaan oli matkaa vain noin kymmenen metriä. Ikävä vain, ettei muista kiireistä johtuen tullut ajoissa aukaistua valjaita. Nyt vedessä avoimena ollut varjo pysäytti määrätietoisen etenemiseni joitakin metrejä ennen rantaviivaa. Onni onnettomuudessa oli kuitenkin se, että jalat ylettyivät pohjaan. Ranta oli kuitenkin niin liejuinen, että etenemiseni pysähtyi totaalisti, valjaiden riisumisesta huolimatta.

Onneksi paikalle saapui muuan juhlatilaisuuden katsojista, joka ystävällisesti ojensi sadetakkinsa helman ja veti munut kuiville.

JÄLKIMIEETTEITÄ

Voidaan siis todeta hyppyn sujuneen onnistuneesti kaikilta osin: hyppääjä jäi henkiin, eikä tullut edes kalustovaurioita. Oman tyhmyyden toteaminen jälleen kerran aiheutti kuitenkin jonkin verran henkisiä vaurioita, joista toipuminen onkin sitten vienyt aikaa näihin päiviin saakka.

Jos nyt kuitenkin näin tarinan lopuksi tiivistäisin ja pelkistäisin omat möhläykseni:

- lentosää lähtiessä oli sangen kyseenalainen. Viisainta olisi jo siinä vaiheessa puhelimitse perua koko juttu. Suunnistusvaikeudet johtuivat suurelta osalta huonosta vaakanäkyvyydestä (joka kuitenkin lentäjän kelpuus ja koneen varustus huomioiden oli periaatteessa riittävä). Myöskin riittävän pilvikorkeuden löytyminen hyppypaikalta oli lähtöhetkellä käytettävissä olleiden tietojen valossa jossain määrin kyseenalaista.
- olisi pitänyt käyttää kunnollisia kelluntavälineitä. Uimakauluri sinällään ei ole riittävä, sitä voitaisiin paremminkin kutsua hukkumisenvarmistajaksi. Näin on erityisesti silloin, kun sen käyttäjän uimataidosta ei ole takeita.
- uimataidottomalla ei pitäisi olla mitään tekemistä vesihyppyn kanssa. Korkeintaan hän voisi olla hyppyn selostajana, edellyttäen tietenkin, että selostuspaikka sijaitisi riittävän kaukana vesialueesta, jossa on ilmainen hyökkäysvaara.
- hyppy kaikkine vaiheineen olisi pitänyt suunnitella kunnolla etukäteen. Suunnitelmasta ei sitten saisi poiketa muutoin, kuin pakottavassa tilanteessa, joista todennäköisimmät pitäisi huomioida jo suunnitelmaa laadittaessa.

Vahingosta paitsi vihastuu, niin myös viisastuu, sanotaan. Niin että näin jälkennäpäin me sitten veli Uolevin kanssa olemmekin tulleet melkoisiksi vesihyppyn asiantuntijoiksi. Niin että kysykää meiltä, jos sattuu olemaan joitakin tähän aiheeseen liittyviä romplemia. Toimitus varsin sangen halullisesti välittää mahdolliset kyselyt vastaavaksemme.

Toivovat ystäväne
Ylermi ynnä poikaystävänsä Uolevi

TOIM. HUOM!

Sitä virhettä emme edelläkerrotun huiman tarinan ansiosta uskalla tehdä, niin että unohtakaa koko juttu!

